

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยนี้มุ่งหมายเพื่อที่จะวิเคราะห์กิจกรรมทางวาจา ในห้องเรียน ระหว่างครูกับนักเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ รวมทั้งศึกษาปัญหาที่เกี่ยวกับพฤติกรรมทางวาจา โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนต่าง ๆ ในสังกัดกองการประถมศึกษา กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในกรุงเทพมหานคร ระดับประถมศึกษา จำนวน 19 โรงเรียน ครู 32 คน และนักเรียน 719 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบวิเคราะห์กิจกรรมทางวาจา ระหว่างครูและนักเรียนในชั้นเรียนของ แฟลนเดอร์ส (Flanders' Interaction Analysis Technique) ซึ่งสร้างขึ้นสำหรับบันทึกพฤติกรรมทางวาจาในชั้นเรียน ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือนี้ไปบันทึกพฤติกรรมทางวาจาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง และวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อหาความถี่ของเครื่องมือคำนวณหาอัตราส่วนระหว่างอิทธิพลทางอ้อมและอิทธิพลทางตรง และอัตราส่วนระหว่างครูพูดและนักเรียนพูด เพื่อศึกษาลักษณะพฤติกรรมทางวาจาในชั้นเรียน และแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลทางคณิตศาสตร์ ทำการทดสอบนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง คำนวณค่าเฉลี่ยของคะแนนในแต่ละโรงเรียน ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนภายในกลุ่ม (The Groups-Within-Treatments) เพื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์

สิ่งที่ค้นพบ

1. โดยเฉลี่ยแล้วครูที่ใช้อิทธิพลทางอ้อมและครูที่ใช้อิทธิพลทางตรง ทำให้เกิดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ

.05

2. โดยเฉลี่ยแล้ว นักเรียนที่ครูเปิดโอกาสให้พูดและนักเรียนที่ครูไม่เปิดโอกาสให้พูด ทำให้เกิดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน ไม่แตกต่างกันอย่าง

มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

3. พิสัยของ อัตราส่วนระหว่างการใช้อิทธิพลทางอ้อม และการใช้อิทธิพลทางตรง ของครู ในการสอนวิชาคณิตศาสตร์ อยู่ระหว่าง 0.37 ถึง 2.14
4. พิสัยของ อัตราส่วนระหว่างครูพูด และนักเรียนพูด ในการเรียนการสอนวิชาคณิตศาสตร์ อยู่ระหว่าง 1.10 ถึง 3.90

การอภิปรายผล

ผลการวิจัยเรื่อง กิริยารวมทางวาจาในห้องเรียน กับผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ ในชั้นประถมศึกษาปีที่เจ็ด โดยยอมรับสมมติฐานของการวิจัยข้อที่ 1 ที่วางไว้ว่า การใช้อิทธิพลทางอ้อมและการใช้อิทธิพลทางตรงของครู ในการเรียนการสอนในห้องเรียนควรวาจา จะมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลของนักเรียนเหมือนกัน แสดงว่า ครูที่ใช้อิทธิพลทางอ้อม และครูที่ใช้อิทธิพลทางตรง ในการสอนนักเรียน ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และโดยยอมรับสมมติฐานของการวิจัยข้อที่ 2 ที่วางไว้ว่า นักเรียนที่ครูเปิดโอกาสให้พูดจะมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เหมือนนักเรียนที่ครูไม่เปิดโอกาสให้พูด แสดงว่า นักเรียนที่ครูเปิดโอกาสให้พูดกับนักเรียนที่ครูไม่เปิดโอกาสให้พูด ให้สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากผลการวิจัยจะพบว่า พิสัยของ โรงเรียนต่าง ๆ อัตราส่วนระหว่างการใช้ อิทธิพลทางตรง และอิทธิพลทางอ้อมของครูอยู่ในช่วงระหว่าง 0.37 ถึง 2.14 ซึ่งนับว่ามีค่าน้อย ซึ่งหมายความว่า ครูผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์สอนด้วยวิธีที่เหมือนกัน กล่าวคือ จะมีการใช้อิทธิพลทางอ้อมและการใช้อิทธิพลทางตรงไม่แตกต่างกันมากนัก ไม่มีการใช้วิธีการใดมากไปหรือน้อยไปข้างใดข้างหนึ่ง จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน และสำหรับอัตราส่วนระหว่างครูพูดและนักเรียนพูด ของครูในโรงเรียนต่าง ๆ จะมีพิสัยอยู่ระหว่าง 1.10 ถึง 3.90 ซึ่งนับว่ามีค่าน้อยเช่นกัน จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม จากการสังเกตของผู้วิจัย โดยทั่วไปจะพบว่าพฤติกรรมทางวาจาในชั้นเรียนนั้นจะขึ้นอยู่กับนักเรียนอยู่เหมือนกัน คือ ถ้านักเรียนที่มีสติปัญญาสูงจะมี

พฤติกรรมด้านวาจาในชั้นเรียนมากขึ้น และในขณะเดียวกัน ถ้านักเรียนมีสติปัญญาต่ำ พฤติกรรมทางด้านวาจาในชั้นเรียนจะมีน้อยลง ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะ วิชาคณิตศาสตร์เป็นวิชาที่นักเรียนจะต้องทำความเข้าใจต่อปัญหา เด็กที่มีสติปัญญาสูงย่อมจะเข้าใจได้เร็วและสามารถที่จะโต้ตอบได้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. กลุ่มประชากร อาจจะน้อยไป ควรจะมีมากและกว้างขวางกว่านี้
2. ควรจะทำการวิจัยทำนองเดียวกันนี้ในจังหวัดอื่น ๆ เพื่อที่จะเปรียบเทียบผลในที่ต่าง ๆ กันของแต่ละเขตของการศึกษา และควรจะทำในระดับการศึกษาอื่น ๆ บ้าง
3. เนื่องจากค่าพิสัยของ อัตราส่วน ระหว่างการใช้อิทธิพลทาง อ้อมและอิทธิพลทางตรง และอัตราส่วนระหว่างครูพูดและนักเรียนพูด มีค่าน้อย ควรจะทำการทดลองให้ครูทำการสอนให้มีค่าพิสัยของ อัตราส่วนสูง ๆ ขึ้น เพื่อที่จะทำให้ความแตกต่างของวิธีการสอนต่าง ๆ กันมากขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย